

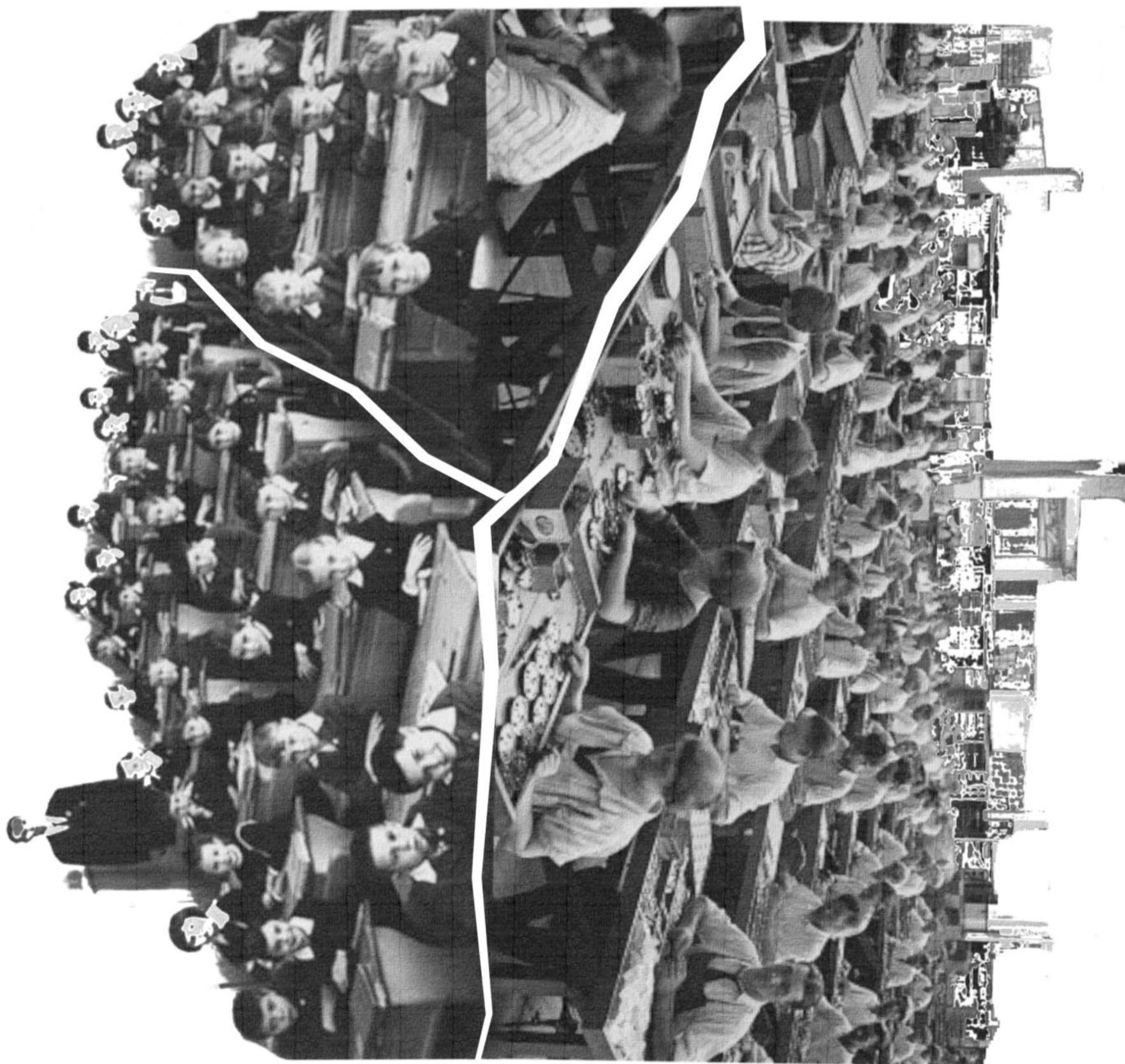
Μισθοί για τα Μαθητά/Φοιτητά

των

The Wages for Students Students

(Μία μπροσούρα σε μορφή ημερολογίου, 1975)

Και κάποιες σκέψεις γύρω από τις διάφορες μορφές
αορατοποιημένης εργασίας

Γιατί αυτή η προσούρα και γιατί τώρα.

Το πεδίο του λόγου γύρω από τα πανεπιστημιακά ιδρύματα είναι πολύ προσεκτικά περιφραγμένο και περιφρουρημένο. Οι έννοιες (δες «ανομία») και οι ορισμοί («ασφάλεια») παρέχονται από το κράτος και αρκετοί μπαίνουν στο «δημόσιο διάλογο» αντιπαραθέτοντας την οπτική τους, χωρίς να αμφισβητούν ή να αρνούνται τους όρους του παιχνιδιού. Στην δεδομένη χρονική περίοδο, που το κράτος συμπεριφέρεται τόσο αλαζονικά και βίαια, μέρος του αντιλόγου εξελίσσεται αποστακτικά και μερικά. Εμείς δεν ερχόμαστε να καλύψουμε αυτό το κενό. Δεν «ζητάμε» από το κράτος να μας «ακούσει» και «ικανοποιήσει» δίνοντας μας λεφτά. Καμιά μας ικανοποίηση δεν είναι πραγματοποιήσιμη από το κράτος και ούτε πλήρης όσο υπάρχει κράτος. Επομένως αυτή η προσούρα δεν μεταφράστηκε με σκοπό να μεταδώσει απλώς ένα αίτημα για μισθούς.

Το ζητούμενο είναι μέσα από την εισαγωγή της λέξης «μισθοί» στο λόγο για τη φοιτητική ζωή, να γίνει αντιληπτό πως αυτή δεν είναι μια «ανέμελη ζωή» ή «τα καλύτερά μας χρόνια», αλλά πως περιλαμβάνει πολλή και απλήρωτη εργασία. Κρίνουμε πως αυτό είναι ένα γεγονός που αποσιωπάται, αλλά ταυτόχρονα φυσικοποιείται από το κυρίαρχο λόγο. Η ριζοσπαστικότητα του αιτήματος έγκειται στον χαρακτηρισμό του ως «μη ρεαλιστικού», κάτι που το μεταμορφώνει από «αίτημα» σε αποκάλυψη-ανάδειξη αορατοποιημένων πτυχών της φοίτησης. Επομένως, θεωρούμε ότι η ανάλυση που αναδύεται μέσα από το αίτημα: «Μισθοί στα φοιτητά», μπορεί να αποτελέσει έναυσμα για διεύρυνση των αγώνων μας- ειδικά σε μία περίοδο που το διακύβευμα είναι η επιχειρηματοποίηση του πανεπιστημίου και η επιβολή διδάκτρων.

Το εν λόγω αίτημα αναδύθηκε μέσα από το κίνημα της ιταλικής αυτονομίας το 1970, όπου υπήρξαν έντονες, μαζικές και μαχητικές κινητοποιήσεις φοιτητ(ρι)ών, ακαδημαϊκών, δασκάλων, μαθητ(τρι)ών. Πραγματοποιώντας απεργίες και διαδηλώσεις σε όλη την Ιταλία, άνεργοι εκπαιδευτικοί, παιδιά που απορρίπτονταν από το εκπαιδευτικό σύστημα μέσω εξετάσεων και άτομα που εργάζονταν στην εκπαίδευση (ορατά και αόρατα) κατέδειξαν την ανάγκη για εκπαίδευση με επαρκείς υποδομές και μίλησαν για τα ταξικούς αποκλεισμούς. Πέρα από την ταξική όψη του καταμερισμού της εργασίας και του κατακερματισμού της ζωής, ένα δυναμικό φεμινιστικό κίνημα υπερέβη τα αξιώματα των ορθόδοξων μαρξιστών και ανέδειξε πως υποκείμενα εκμετάλλευσης δεν ήταν (και δεν είναι) μόνο όσα άτομα αναγνωρίζονταν από εκείνους ή καταγράφονταν στις επίσημες στατιστικές ως «παραγωγικές δυνάμεις». Φεμινιστικό και εκπαιδευτικό κίνημα αλληλο-υποστηρίχθηκαν και αντάλλαξαν θεωρητικά εργαλεία και πολιτικές στοχεύσεις. Στον φεμινιστικό λόγο καταδείχθηκε η αόρατη και υποτιμημένη εργασία των γυναικών- «νοικοκυρών», και αναλύθηκε ο ρόλος τους για την παραγωγή και αναπαραγωγή της εργατικής δύναμης. Την ίδια δεκαετία γράφτηκε και το κείμενο που επιλέξαμε να μεταφράσουμε, το “Wages for Students”.

Τόσα χρόνια μετά, εύλογα ανακύπτει το ερώτημα αν οι αναλύσεις αυτών των κινήματων παραμένουν με κάποιον τρόπο επίκαιρες και τι μπορούν να προσφέρουν στην κατανόηση και ρήξη με το υπάρχον σύστημα. Οι περισσότερες γυναίκες δεν θεωρούμε τις εαυτές μας ούτε ζούμε ως «νοικοκυρές». Από την άλλη το αφήγημα πως ένα καλό πτυχίο «ανοίγει πόρτες» και οδηγεί στην κοινωνική καταξίωση με οικονομική ευμάρεια κρατεί καλά.

Ωστόσο αν σκύψουμε λίγο πιο προσεκτικά πάνω από τις πραγματικότητές μας και προσπαθήσουμε να τις αποκωδικοποιήσουμε χωρίς να μεσολαβήσουν οι κρατικοί μύθοι και μέθοδοι, θα αντιληφθούμε την καθημερινότητά μας αλλιώς. Ενδεικτικά, αν λάβουμε υπόψη τις αλλαγές που επέφερε ο covid-19 και τα διαφοροποιημένα προστάγματα, θα συμφωνήσουμε πως αν και οι περισσότερες γυναίκες εργαζόμαστε εκτός σπιτιού, πάντα επιφορτιζόμαστε το νοικοκυριό και το μεγαλύτερο μέρος της «φροντίδας» παιδιών και ηλικιωμένων, ενώ το μεγαλύτερο μέρος του νοσηλευτικού προσωπικού είναι γυναίκες. Με την ιδέα της «ατομικής ευθύνης» να καλπάζει, η φροντίδα των γυναικών αποσιωπάται, αλλά ο φόρτος εντείνεται. Οι ευπαθείς πληθυσμιακές ομάδες «αφήνονται» από το κράτος και σε μεγάλο βαθμό το κενό καλύπτουν γυναίκες, αυξάνοντας το βάρος της οικιακής εργασίας. Συ-

μπληρωματικά, η εργασία γυναικών του ιατρικού, γραμματειακού και λοιπών εργατικών τομέων τελείται σε όλο και πιο αντίξοες συνθήκες.

Από την άλλη, όταν «φοιτούμε» μέσω οθόνης, όπως και επιτηρούμαστε και αξιολογούμαστε μέσω αυτής, ενώ στο διπλανό δωμάτιο γονείς ή συγγάμοι τηλεεργάζονται, γίνεται αντιληπτό πως τηλεργασία και τηλεκαπίδευση δεν διαφέρουν τόσο.

Κρατώντας τα παραπάνω υπόψη, εντοπίζουμε τουλάχιστον τρία σημεία που αποδεικνύουν τη σημασία διατύπωσης αιτημάτων για μισθούς σε απλήρωτες και μη-αναγνωρισμένες-ως-τέτοιες δουλειές. Συγκεκριμένα φανερώνεται πως το καθεστώς αορατότητας συμβάλλει (1) στην πειθάρχηση, (2) εξατομίκευση, (3) ενσωμάτωση της ιδεολογίας και αποδοχή όσων ορίζει ως «αυτονόητα» και «φυσικά».

A) Πειθάρχηση

Μέχρι και σήμερα το «σπίτι», το οποίο πλέον υπομένουμε καταναγκαστικά γιατί «μένουμε» υποχρεωτικά, είναι τόπος δόμησης και βίαιης εμπέδωσης της καταπίεση και της πειθάρχησης των γυναικών, των θηλυκοτήτων και όσων έμφυλων υποκειμένων δεν εμπίπτουν στο «κανονικό» ή δεν δρουν σύμφωνα με το «ανδρικό» πρότυπο. Η οικογένεια συντελεί στην διατήρηση των στερεοτυπικών έμφυλων ρόλων. Αυτό γίνεται και μέσω του έμφυλου ενδοοικογενειακού καταμερισμού εργασίας (π.χ.: σύζυγος+ {συνήθως μισθωτή εργαζομένη }+μητέρα+ {άμισθη} νοικοκυρά).

Από την άλλη, μέσω της φοιτητικής ταυτότητας εμπεδώνονται οι προσδοκίες και οι επιταγές που απευθύνονται στα νεαρά άτομα που φοιτούν: πρέπει να μελετούν (-εργάζονται ερευνώντας για επιχειρηματικά συμφέροντα) να μη αμφισβητούν τα (ιεραρχικά ανώτερα) καθηγητά και να εξετάζονται (αξιολογούνται) για τις επιδόσεις τους.

Συμπληρωματική όψη της πειθάρχησης είναι η έκδηλη βία. Αν εξετάσουμε τις εμπειρίες μας εντός σπιτιού ή στα πανεπιστήμια και τις σχολές υπό από το πρίσμα της αόρατης εργασίας, αντλούμε συμπεράσματα που βοηθούν στην συνειδητοποίηση της συνεχιζόμενης βίας. Η κακοποίηση και οι βιασμοί στρέφονται, βεβαίως, και κατά τις ετεροκανονικών ή μη ατόμων, λειτουργώντας ως εξουσιαστική πράξη. Επιπλέον, όμως, βλέπουμε να λειτουργούν και ως μέσο πειθάρχησης όσων ατόμων κρίνεται πως «αξίζει να τιμωρηθούν» ή εκφράζουν τη σεξουαλικότητά τους... «αποκλίνοντας». Από τη μια, αυτή η βία στρέφεται ενάντια σε όσα επιλέγουν π.χ. σχέσεις με μη σταθερούς δεσμούς ή πολλαπλά συντρόφια, όπως και κατευθύνεται ενάντια στα ομοφυλόφιλα άτομα και σε όσα αρνούνται - με το ίδιο τους το σώμα- το δίπολο των φύλων. Η άρνηση των ρόλων που μας επιτάσσονται αποτελεί και άρνηση εργασίας (π.χ. δεν θα γίνουμε μητέρες*). Από την άλλη, στρέφεται και κατά τις γυναικών που κρίνονται πως δεν παρέχουν την αναμενόμενη εργασία και άρα πρέπει να σωφρονιστούν**. Αρνούμενες να οργανώσουμε τις ζωές μας όπως μας «έμαθαν», ταράσσουμε τη συγκεκριμένη διευθέτηση των σχέσεων και κλονίζουμε τη διαιώνιση των αποδεκτών τύπων τους. Οι αρνήσεις και οι δημιουργικές επαναφευρέσεις από την κρεβατοκάμαρα, φτάνουν και επηρεάζουν τους χώρους εργασίας. Έτσι εξηγείται και η ποινικοποίηση των σεξουαλικών σχέσεων εκτός γάμου, της ομοφυλοφιλίας ή της έκτρωσης. Από την άλλη, σχετική είναι και η μη αναγνώριση της σεξεργασίας ως τέτοια, καθώς αυτό θα ενδυνάμωνε τις εργαζόμενες και θα τις αναγνώριζε ως τέτοιες.

*Οι πολύ-συντροφικές σχέσεις δεν γίνονται για... περισσότερους απογόνους στη διάθεση του έθνους, ενώ οι λεσβίες και κουιρ άτομα δεν συμβάλλουν στην αναπαραγωγή εργατών, στρατιωτών, υπαλλήλων. Αυτά τα άτομα αρνούνται, δηλαδή, να «συνεισφέρουν» όπως τους επιτάσσει το «πατριωτικό καθήκον», αρνούνται να εργαστούν στη θέση όπου τους προορίζει το σύστημα συντήρησης του κράτους και της πατριαρχίας.

**Το συζυγικό καθήκον επιβάλλει όχι μόνο να έχεις έτοιμο το φαΐ όταν γυρίσει ο λεβέντης με όρεξη, αλλά και να ικανοποιήσεις τις σεξουαλικές του ορέξεις. Η οικιακή εργασία είναι σύνθετη και η αποτυχία σε ένα μέρος της επιφέρει τη βία, ως «δίκαιη» τιμωρία. Η κακοποίηση και ο βιασμός δεν αποτελούν μόνο τιμώρηση αλλά και υπενθύμιση της εξουσίας και της επιθυμητής «ποιότητας» της εργασίας.

Αντιστοίχως στο κομμάτι της βίαιης πειθάρχησης στα πανεπιστήμια, το νομοσχέδιο Κεραμέως θέτει το διακύβευμα ακόμα πιο εύγλωττα από ποτέ: αν δεν είσαι ο «τέλειος φοιτητής», η «αριστούχους φοιτήτρια», η «υπάκουη» στην πρακτική και ο «μη-αντιρρησίας» στα εργαστήρια, τότε σε περιμένει η τιμωρία. Τα «πειθαρχικά συμβούλια» που θα κρίνουν το εκπαιδευτικό μέλλον όσων αποκλίνουν, φανερώνουν χωρίς περιστροφές πως το κράτος δεν μπορεί να ανεχθεί την κοινωνικοποίηση στα προαύλια (που εν τοις πράγμασι ξεφεύγει από τον έλεγχό του), τις καταλήψεις (όπου γεννούνται και τίθενται στην πράξη ανατρεπτικές ιδέες και πρακτικές) και τις αντιστάσεις (σε ότι τυχόν θέτει ως προτεραιότητα). «Διάβαζε ή σκάσε», ή αν μπορείς: κάνε και τα δύο μαζί. Θα εργάζεσαι αμισθί σε εξαντλητικούς ρυθμούς με αποκλειστικό σκοπό να αποφοιτήσεις γρήγορα για να εργαστείς σε χειρότερες συνθήκες, αλλά με κάποιο μισθό. Οποιο υποκείμενο βρίσκει άλλο νόημα στην εκπαίδευση, όποιο επιθυμεί να μην ερευνάει αμισθί για εταιρίες παρακολούθησης αλλά για θέματα που το ενδιαφέρουν, όποιο επιθυμεί να διασκεδάζει στους χώρους των σχολών και όποιο παράγει πολιτικό λόγο, αυτό το άτομο παύει να εργάζεται υπό τις επιθυμητές προδιαγραφές και πρέπει να εξοβελιστεί πριν «μολύνει» και άλλο και άλλους.

B) Εξατομίκευση

Είναι πρακτικά αδύνατο να είσαι εκείνο το άτομο που φιγουράρει στο περιοδικό. Πρέπει να είσαι αδύνατη, συνεχώς προσεγμένη, «καλή μητέρα», σύντροφος που καλύπτει κάθε ανάγκη και επιθυμία, εργαζόμενη με αποτελεσματικότητα και επιτυχία. Γυρνάς σπίτι εξουθενωμένη, ξεζουμισμένη από το φάσμα δυνατοτήτων και ορέξεών σου, και έρχεσαι αντιμέτωπη με ένα επιπλέον φόρτο εργασίας. Νιώθεις πως είσαι αδύναμη και έχεις αποτύχει. Δεν μπορείς να κάνεις τα πάντα και άρα αισθάνεσαι άγχος για ό,τι δεν εκπληρώνεις σωστά. Κοιτάζεις στον καθρέφτη και οι ορισμοί τους περί «όμορφου» σου ρουφάνε τα τελευταία ψήγματα αποφασιστικότητας. Κοιτάς τους λογαριασμούς και τα νούμερα σου αποσυντονίζουν τον εγκέφαλο. Πάλι σκατά. Εσύ τα έκανες σκατά. Η λύση; Πρέπει να δουλεύεις περισσότερο, να προσπαθήσεις για κάτι καλύτερο.

Οι πολλαπλοί ρόλοι φέρνουν άγχος, ανασφάλεια για το μέλλον, συνεχείς και ανελέητες απογοητεύσεις. Το χειρότερο: φέρνουν αυτό-ενοχοποίηση. Αντί να αμφισβητηθεί η ίδια η καθημερινότητα, αντί να προταθεί αποχή από την εργασία, η λύση ονομάζεται «περισσότερη δουλειά».

Μέσω της παραπάνω εικονοποιίας, γίνεται καλύτερα αντιληπτή και η εντατικοποίηση στη φοίτηση. Τα δύο κινήματα, το φεμινιστικό και φοιτητικό, συμπληρώνοντας το ένα το άλλο, καθιστούν πιο κατανοητά αυτά που εκ πρώτης όψεως φαίνονται ασύνδετα. Παίρνοντας την κριτική για την απλήρωτη εργασία στο οικιακό περιβάλλον μπορούμε να κατανοήσουμε πληρέστερα τη κριτική για την απλήρωτη εργασία στο πανεπιστήμιο και το σχολείο. Ετσι: αν αποτύχεις στην εξεταστική, πρέπει να ανασκουμπωθείς και να μελετήσεις- εργαστείς παραπάνω. Όταν ο στόχος που τίθεται είναι η διαρκής «αυτοβελτίωση», οποιαδήποτε μάχη για ανατροπή, αλλαγή και πραγματική, συλλογική βελτίωση των όρων ζωής υποχωρεί. Η

εστίαση στην εργασία καθιστά ακόμα πιο δύσκολη τη συνειδητοποίηση της δύναμης ενάντια σε αυτό που επιτάσσει την εντατικοποίηση και την κανονικοποιεί με το να αφήνει την εργασία των φοιτητ(ρι)ών απλήρωτη και άρα αόρατη.

Η απλήρωτη και αόρατη εργασία που ιδιοποιείται το κεφάλαιο, επιδρά στην ελευθερία διάθεσης του χρόνου μας: αφενός οι γυναίκες πρέπει να είναι διαρκώς διαθέσιμες για να ικανοποιούν τις ανάγκες και τις επιθυμίες των λοιπών μελών της οικογένειας, αφετέρου οι φοιτητ(ρι)ες πρέπει να είναι πάντα διαθέσιμες για επιπλέον μαθήματα, εργασίες, αξιολογήσεις. Ετσι, η υποτίμηση καθίσταται διαρκής. Και η αγωνία επίσης.

Βεβαίως, δεν είμαστε όλα όσα εργαζόμαστε στην ίδια θέση. Όπως οι οικιακές εργάτριες μετανάστριες επιτελούν την αναπαραγωγική εργασία των πιο προνομιούχων γυναικών και άρα η εργασία τους είναι πραγματικά πιο υποβαθμισμένη, έτσι και δεν έχουμε όλα τα φοιτητά τις ίδιες επαγγελματικές προοπτικές ή δυνατότητες ξεκούρασης, αφού κάποια εξαναγκάζονται σε παράλληλη εργασία π.χ. στην εστίαση. Επομένως, η εξάντληση ως

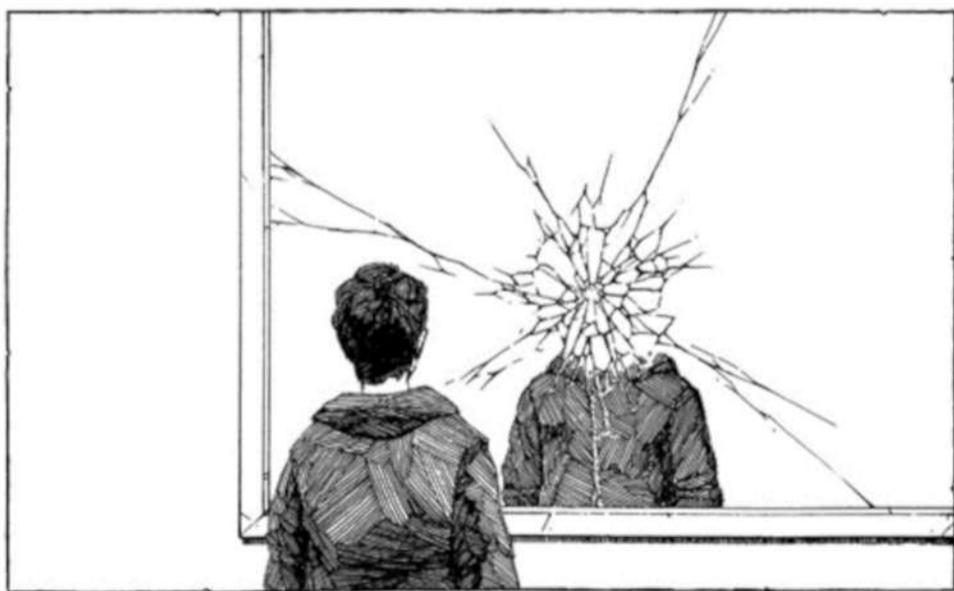
απόρροια της υποτίμησης δεν είναι κοινή. Οι επιμέρους διαχωρισμοί εντός των σωμάτων σημαίνει ότι η υποτιθέμενη «ελευθερία» ορισμένων επιτυγχάνεται εις βάρος της εκμετάλλευσης της εργασίας άλλων, π.χ. των μεταναστριών γυναικών ή των φοιτητών που πληρώνονται για να εκπονούν εργασίες τρίτων. Σε κάθε περίπτωση, η δυνατότητα «ανακούφισης» μόνο μερικών είναι αποτέλεσμα εξατομικευμένων επιλογών σε ένα καπιταλιστικό σύμπαν ατομικισμού και προσωπικής ανέλιξης.

Γ) Ενσωμάτωση της ιδεολογίας και αποδοχή όσων ορίζει ως «αυτονόητα» και «φυσικά».

Όσο ισχύει ότι το πανεπιστήμιο δίνει «ίσες ευκαιρίες», τόσο αληθεύει το ότι ζούμε σε μια κοινωνία «ισότητας». Αφενός η ιδέα της κοινωνικής ανέλιξης, αφετέρου ο δυτικός φεμινιστικός παράδεισος είναι και τα δύο αφηγήματα κτισμένα στην «πρόοδο» και τον «πολιτισμό», δύο λέξεις τόσο κούφιας όσο και ξεχειλωμένες.

Εργαζόμενες αόρατα μέσα στο σπίτι δίνεται υπόσταση στο στερεότυπο πως η οικιακή εργασία είναι «φυσικά γυναικεία». Αντιστοίχως, όταν ο ρόλος του φοιτητικού υποκειμένου ορίζεται ως «να διαβάζει», ο μόχθος του θεωρείται δεδομένο καθήκον του και παραγνωρίζεται πως παράγει κάτι χρήσιμο και εκμεταλλεύσιμο. Η κατασκευή του σώματος, του υποκειμένου και των συνηθειών/υποχρεώσεων που αντιστοιχούν σ' αυτό δεν απορρέει από κάποια φυσική αναγκαιότητα. Αντίθετα είναι ένα ιστορικό προϊόν, αποτέλεσμα μιας εντατικής κανονικοποίησης των κοινωνικών συμπεριφορών, αλλά και κατίσχυσης συγκεκριμένων αντιλήψεων μέσω διαφόρων θεσμών.

Ο ενστερνισμός αυτών των ασφυκτικών ρόλων ως των «αυτονόητων», ακρωτηριάζει την πολλαπλότητα και τη γοητεία των βιωμάτων και υποτάσσει σε περιοριστικά σχήματα. Όταν λέγεται πως «ο φοιτητής διαβάζει», παραβλέπεται πως εργάζεται για και εντός του

Πανεπιστημίου, αλλά, επιπρόσθετα και εκτός, για την αυτοσυντήρησή του. Με την παρασιώπηση της απλήρωτης εργασίας, αυτή καθίσταται «φυσική» και ιεραρχείται ως καθήκον μας, υποτιμώντας τις άλλες πλευρές της ζωής, όπως τον έρωτα ή τη φιλία, και διώχνοντας όσες ριζοσπα-

στικές τάσεις γεννά αυθόρμητα αυθόρμητα η αδικία. Αν ο σκοπός είναι να διαβάσεις, τι... «πας και μπλέκεις στα πολιτικά;».

Καταληκτικές σκέψεις.

Στον κόσμο της εμπορευματικής παραγωγής, μη-de-facto-εμπορευματοποιημένες μορφές ανθρώπινης δράσης, όπως η εκπαίδευση ή οι ερωτικές σχέσεις, δεν αφήνονται να πάνε χαμένες. Η αόρατη εργασία που σκιάζει της καθόλα πραγματικές ανάγκες για μόρφωση και αγάπη, για δικτύωση και στοργή, για διεύρυνση αναζητήσεων και αλληλεγγύη, εξυπηρετεί την παραγωγή και συντήρηση του υπάρχοντος συστήματος παραγωγής προϊόντων και θεωρήσεων. Η απλήρωτη εργασία εξυπηρετεί ανάγκες, υλικές ή σεξουαλικές, αλλά και τις διαστρεβλώνει. Καθιστά όψεις της καθημερινότητάς μας «χρηστικές», καθώς η αναπαραγωγική ή απλήρωτη ερευνητική εργασία είναι απαραίτητες για την λειτουργία και την αναπαραγωγή της οικονομίας. Επιτυγχάνεται, λοιπόν, με πολύ μικρό ή μηδενικό κόστος να καλύπτονται οικονομικοί στόχοι και να θεμελιώνονται κρατικές επιταγές. Συμπληρωματικά, κανονικοποιούνται ορισμένες συμπεριφορές και ποινικοποιούνται άλλες. Πλάθονται, έτσι, υποκειμενικότητες και επιδιώκεται να διαπλασθεί το μέλλον με το να περιορίζονται οι πιθανότητες αντίστασης και αντίδρασης. Με αυτούς του τρόπους και καθιστώντας μας οικονομικά εκμεταλλεύσιμους/ες/α το διάχυτο πλέγμα εξουσιών ισχυροποιείται.

Η οργάνωση της εκπαίδευσης με εξετάσεις, ο τρόπος διεξαγωγής των μαθημάτων, η χωροταξία των σχολών αποτελούν το πλαίσιο εντός του οποίου εντάσσεται και από το οποίο επωφελείται η απλήρωτη φοιτητική εργασία. Αντιστοίχως λειτουργεί και η πυρηνική οικογένεια, που αποτέλεσε και συνεχίζει να αποτελεί την μορφή κοινωνικής οργάνωσης, που κατέστησε την γυναικεία εργασία αόρατη και αποδυνάμωσε την πολιτική δράση των γυναικών.

Η αόρατη εργασία είναι υποτιμημένη εργασία. Είναι το είδος εργασίας που έχει τόσο απαξιωθεί, ώστε δεν αναγνωρίζεται καν ως τέτοιο. Εντούτοις, τα έθνη-κράτη του 21ου αιώνα συνεχίζουν να εξαρτούν την οικονομική τους επιβίωση από τις απλήρωτες εργασίες, είτε των γυναικών για τη συνέχιση του «έθνους» καθαυτού, είτε των φοιτητ(ρι)ών για π.χ. την «προστασία του έθνους» με την κατασκευή τεχνολογίας φύλαξης των συνόρων και «θεωρίες για την διάσωση της οικονομίας. Όπως η δημιουργία της πυρηνικής οικογένειας δεν ήταν ομαλή, αλλά αποτέλεσμα βίαιων διαδικασιών, συνυφασμένων με την ανάπτυξη του καπιταλισμού* και της αποικιοκρατίας, έτσι και όσ@ επιτελούν άλλες μορφές αόρατης εργασίας έχουν διαιρεθεί με κριτήρια ταξικά, φυλετικά, ηλικιακά.

Μπορούμε να κινηθούμε προς την απελευθέρωση από αυτές τις δυνάμεις εργαλειοποίησης των ζώων μας σπάζοντας τις διακρίσεις δημόσιου-ιδιωτικού, διαταράσσοντας το ιδανικό της πυρηνικής οικογένειας και του «ευρωπαϊκού πανεπιστημίου», φανερώνοντας τις συνδέσεις και τις διαφορές εργασίας-μελέτης- εθελοντισμού. Είναι μορφές κοινωνικού

*χωρίς να ισχυριζόμαστε ότι πριν αυτού εξέλιπε η εκμετάλλευση ή με πιθανή πτώση του, θα εξαφανιστεί ο σεξισμός

ελέγχου, που δεν πρέπει απλά να εγκαταλείψουμε, αλλά να διαλύσουμε και είναι οικονομικές δομές, που πρέπει να αποδομήσουμε, να τις καταστρέψουμε. Η κυριαρχία εγγράφεται στα σώματα, στην ιδεολογική θεώρηση και στη ψυχοσύνθεση μας, διαμέσου σιωπηρών επιταγών που εμπεριέχονται στις ρουτίνες του καταμερισμού της εργασίας.

Ηρθε ώρα να διερωτηθούμε πώς και με ποιους τρόπους καλούμαστε να εργαστούμε χωρίς να το αναγνωρίζουμε, όπως και με ποιους τρόπους χάνουμε τον έλεγχο στα σώματά και τον χρόνο μας. Επίσης, πρέπει να θέσουμε το ζήτημα του πώς θα αρνηθούμε τα παραπάνω, όχι μόνο στιγμιαία, αλλά συνεχώς, όχι εξατομικευμένα αλλά συλλογικά.

Η αόρατη εργασία απομονώνει και αποδυναμώνει. Συνεπώς, η ανάδειξή της μέσω του αιτήματος για μισθούς, ενώνει διαθεματικά αγώνες και ενδυναμώνει τα συμμετέχοντα. Το αίτημα για παροχή μισθού σε αόρατες εργασίες είναι αντιφατικό με την ίδια την αορατότητά τους και γι' αυτό το λόγο παραμένει ριζοσπαστικό.

ΑΚΌΝΙΤΟ 3/2020

Μισθοί στα Μαθητά/Φοιτητά
των
The Wages for Students Students

Το Εργοστάσιο Πνευματικής Πειθάρχησης το 1965

«Είναι πρωί. Ο μετεωρολόγος αναγγέλλει λιακάδα και τοποθετεί τον ήλιο (την βροχή, το χιόνι, τα σύννεφα, κ.λπ., όποιο ταιριάζει στην κάθε περίπτωση) στον ουρανό. Και σαν μηχανοκίνητο ρολόι, η γη κάνει πάλι τικ-τακ γύρω από τον ήλιο.»

Ο Τζον Ντόου ανήκει στη Μονάδα 12 του Εργοστασίου Πνευματικής Πειθάρχησης της πόλης Ελμ. Αυτός αποτελεί το Παράδειγμά Μας για σήμερα. Ο Τζον είναι ένας κανονικός άνθρωπος, ή τουλάχιστον ήταν μέχρι που πήρε το Λάθος Δρόμο. Καθόταν στο δωμάτιο των “φυσικών Μας αναγκών” μαζί με τα -μαζικής παραγωγής- συνάδελφά του, με το μολύβι στο δεξί του χέρι, το χαρτί στο τραπέζι, συγκεντρωμένος στη δουλειά του... απασχολημένος.

Παρεμπιπτόντως, κάποιες πληροφορίες για το ιστορικό. Η αρχική δικαιολογία για την ύπαρξη του δωματίου “φυσικών Μας αναγκών” ήταν η «παραγωγή και διανομή φαγητού ως συμπλήρωση της πειθαρχικής Μας εκπαίδευσης με σωματική επιβράβευσης και ημικανανοποίηση». Ωστόσο, ο σκοπός του τώρα είναι να αποτελεί ένα χώρο συνάθροισης για κάθε Τζον Ντόου που δεν είναι προγραμματισμένος για κάτι πιο σημαντικό. Εδώ τους διδάσκουμε υπακοή, ένα πολύ, πολύ, πολύ σημαντικό κομμάτι της συνολικής πνευματικής πειθάρχησης.

Σχετικά, όμως, με τον Τζον Ντόου. Ήταν Εντάξει μέχρι που βρήκε το θράσος να σηκωθεί και να πάει κατευθείαν στον ψύκτη Μας και να πιεί 2 τεράστιες γουλιές νερό, γεμίζοντας τελείως το στόμα του και σβήνοντας τη δίψα του εις βάρος μας.

Τώρα, όλοι σας έχετε εκπαιδευτεί να αντιλαμβάνεστε ότι δεν είναι αυτός ο σκοπός των ψυκτών Μας. Έχετε προγραμματιστεί να καταλαβαίνετε πως αυτοί υπάρχουν για πειθαρχικό πειρασμό και πως έχουν θέση στο Σχέδιό Μας αποκλειστικά γι' αυτόν τον σκοπό. Πρέπει να τιθασεύετε την δίψα σας, σε αντίθεση με τον Τζον. Είναι κακός, κακός, κακός, κακός. Ένας από τους επόπτες-καθηγητές μας αναγκάστηκε να ζητήσει να τον συνοδεύσουν στον χειρουργό, ο οποίος αμέσως του έραψε τα χείλη.

Κάποιοι από Εμάς πιστεύουν πως η τιμωρία του Τζον ήταν πολύ ελαφριά για μία τόσο επαίσχυντη επίδειξη ανυπακοής. Αλλά Εμείς ακόμη πιστεύουμε στο έλεος. Οι Αρχές είναι Αρχές, αλλά τι αξίζουν οι Αρχές αν αγνοείται η ανθρωπιά.

Μελετήστε τη σημασία του για την αυριανή διάλεξη. (Γράφτηκε στο σχολείο από έναν μαθητή λυκείου)

Τι είναι η σχολική εργασία;

Το να πηγαίνεις στο σχολείο/σχολή, το να είσαι μαθητό/φοιτητό είναι εργασία. Αυτή η εργασία αποκαλείται σχολική εργασία (schoolwork) παρά το γεγονός ότι σπάνια θεωρείται πραγματικά ως τέτοια καθώς δεν ανταμειβόμαστε χρηματικά γι' αυτή. Το γεγονός αυτό όμως δεν σημαίνει πως δεν είναι όντως εργασία, αλλά αποδεικνύει ότι μας έχουν μάθει να πιστεύουμε πως δουλεύουμε πραγματικά μόνο όταν πληρωνόμαστε.

Η σχολική εργασία παίρνει τη μορφή πολλών διαφορετικών καθηκόντων, ποικίλων βαθμών δυσκολίας και συνδυασμών ειδικευμένης και ανειδίκευτης εργασίας. Για παράδειγμα, πρέπει να μαθαίνουμε να καθόμαστε ήσυχα στις σχολικές τάξεις για μεγάλες χρονικές περιόδους χωρίς να ενοχλούμε. Πρέπει να ακούμε προσεκτικά, να προσπαθούμε να απομνημονεύουμε όσα ειπώνονται και να είμαστε υπάκουα στις δασκάλες/δασκάλους και στα καθηγητά. Περιστασιακά, μαθαίνουμε ορισμένες τεχνικές δεξιότητες που μας καθιστούν πιο παραγωγικά όταν εργαζόμαστε σε δουλειές εκτός σχολικού περιβάλλοντος που τις απαιτούν. Ο περισσότερος μας χρόνος όμως αφιερώνεται σε ανειδίκευτη εργασία.

Το κοινό χαρακτηριστικό όλων των συγκεκριμένων καθηκόντων της σχολικής εργασίας είναι η πειθαρχία, δηλαδή η καταναγκαστική εργασία. Κάποιες φορές, είμαστε πειθαρχημένα, που σημαίνει πως αναγκαζόμαστε από άλλα άτομα (καθηγητικό προσωπικό, διευθύντριες-ντές και φύλακες) να δουλέψουμε. Άλλες φορές είμαστε αυτοπειθαρχημένα, υποχρεώνοντας τα εαυτά μας σε σχολική εργασία. Χωρίς έκπληξη διαπιστώνουμε επίσης πως οι διάφορες κατηγορίες σχολικής εργασίας λέγονταν κάποτε Disciplines (=πειθαρχίες).

Προφανώς, είναι φθηνότερο και καλύτερο για το Κεφάλαιο αν αυτοπειθαρχούμαστε. Έτσι γλιτώνει έξοδα μισθών για παραπάνω καθηγητά, διευθύντριες-ντές και φύλακες που είναι έμισθα εργαζόμενα και χρήζουν πληρωμής. Ως αυτοπειθαρχημένα μαθητά έχουμε διπλό ρόλο: τη σχολική εργασία και το να πείθουμε τα εαυτά μας για την υλοποίησή της. Αυτός είναι και ο λόγος που η σχολική διεύθυνση δίνει τόσο μεγάλη έμφαση στην πλευρά του σχολείου που αφορά την αυτοπειθαρχία, κρατώντας παράλληλα το κόστος της πειθαρχησής μας στο ελάχιστο δυνατό.

Όπως όλα τα καπιταλιστικά ιδρύματα, τα σχολεία είναι εργοστάσια. Η βαθμολόγηση και η παρακολούθηση είναι τρόποι μέτρησης της παραγωγικότητάς μας μέσα στο σχολείο-εργοστάσιο. Οχι μόνο εκπαιδεύομαστε για την μελλοντική “θέση μας στην κοινωνία”, αλλά επίσης προγραμματιζόμαστε ώστε αυτή η θέση να είναι εκείνη που μας “αρμόζει”. Το σχολείο-εργοστάσιο είναι ένα στοιχειώδες βήμα της διαδικασίας διαλογής που στέλνει κάποια να σκουπίζουν τους δρόμους κι άλλα να επιβλέπουν όσα σκουπίζουν.

Η σχολική εργασία μπορεί επίσης να περιλαμβάνει γνώσεις χρήσιμες για τα μαθητά. Αυτή η πλευρά, βέβαια, είναι σοβαρά υποτιμημένη μπροστά στο πιο άμεσο ενδιαφέρον του κεφαλαίου: την πειθαρχία της εργατικής τάξης. Εν τέλει, πώς χρησιμεύει στο κεφάλαιο ένας μηχανικός που μιλάει κινέζικα και λύνει διαφορικές εξισώσεις αν δεν εμφανίζεται ποτέ στην εργασία του;

Γιατί φοιτητική/σχολική εργασία;

Οι περισσότεροι οικονομολόγοι συμφωνούν: “Η φοιτητική εργασία είναι και καταναλωτικό και επενδυτικό αγαθό”. Συνεπώς, στην ερώτηση “γιατί σχολική/φοιτητική εργασία;” η απάντηση τους είναι ότι η εκπαίδευση που λαμβάνεις εμπεριέχει αυτές τις δύο υπέροχες πλευρές. Οχι μόνο επενδύεις στο εαυτό σου με τέτοιο τρόπο που γίνεται εφικτό να περιμένεις να βρεις μια υψηλά αμειβόμενη δουλειά στο μέλλον αλλά επιπλέον είναι και διασκεδαστικό! Αυτό δεν έχει καμία σχέση με την εποχή που η επένδυση στην εκπαίδευση σήμαινε αποχή από τη διασκέδαση, αλλά από την άλλη μπορούμε να τα πάρουμε αυτά στα σοβαρά;

Ας εξετάσουμε την πλευρά της “κατανάλωσης”. Εφόσον οι οικονομολόγοι με τον όρο καταναλωτικό αγαθό εννοούν κάτι το οποίο είναι ευχάριστο, απολαυστικό και ικανοποιητικό, τότε όποιος αποκαλεί τις σπουδές καταναλωτικό αγαθό πρέπει να αστειεύεται. Η συνεχής πίεση να ολοκληρώσεις εργασίες, η ταλαιπωρία των χρονοδιαγραμμάτων, τα πληκτικά ξενύχτια μελέτης για τις εξετάσεις, και οι λοιπές αυτό-πειθαρχήσεις αμέσως καταστέλλουν την όποια πιθανή διασκέδαση. Είναι σαν να λέμε ότι το να μπαίνεις στη φυλακή είναι καταναλωτικό αγαθό επειδή είναι απολαυστικό όταν βγαίνεις από αυτή!

Σίγουρα κάποιος μπορεί να ισχυριστεί ότι υπάρχει κάποια απόλαυση πηγαίνοντας στο σχολείο-πανεπιστήμιο, αλλά αυτή σίγουρα δεν είναι η εκπαίδευση. Αντίθετα, αυτό που είναι απολαυστικό, είναι ο αγώνας ενάντια σε αυτήν την εκπαίδευση. Είναι τα ταξίδια που κάνεις για να ξεφύγεις από τα μαθήματα, οι ερωτικές σχέσεις που σου αποσπούν την προσοχή, οι φλύαρες συζητήσεις στα μπαρ, οι διαδηλώσεις που του έβαλαν λουκέτο, τα λάθος βιβλία που διαβάστηκαν και τα σωστά βιβλία που διαβάστηκαν τη λάθος ώρα· όλα αυτά που κάνεις για να μη σπουδάσεις. Επομένως από την καταναλωτική πλευρά, το συμπέρασμα είναι ακριβώς το αντίθετο από αυτό που λένε οι οικονομολόγοι.

Τι γίνεται από την πλευρά της “επένδυσης”; Καθ’ όλη τη διάρκεια των 60ς καθηγητές, τραπεζίτες, σύμβουλοι επαγγελματικού προσανατολισμού συμφωνούσαν: το πανεπιστήμιο ήταν μια καλή ατομική επένδυση. Η ιδέα ήταν ότι έπρεπε να αντιμετωπίζεις τον εαυτό σου σαν μια μικρή επιχείρηση -σαν μία μικρή General Motors- έτσι ώστε να μπορείς να επενδύσεις στην εαυτή σου πηγαίνοντας στο πανεπιστήμιο με τον ίδιο τρόπο που μια επιχείρηση αγοράζει μηχανήματα με σκοπό να έχει μεγαλύτερα κέρδη βάσει της αρχής: πρέπει να ξοδέψεις χρήματα(να επενδύσεις) για να βγάλεις χρήματα. Αν μπόρεσες να μαζέψεις τα χρήματα (και είχες και γερό στομάχι) για να πας στο πανεπιστήμιο είτε παίρνοντας δάνειο, είτε κάνοντας δεύτερη δουλειά, ή βάζοντας τους γονείς σου να πληρώσουν, θα μπορούσες να περιμένεις να βγάλεις κάποιο κέρδος από αυτά, επειδή αναμένεις να βρεις μια πιο καλοπληρωμένη δουλειά στο μέλλον εξαιτίας της καλύτερης εκπαίδευσής σου. Στο αποκορύφωμα αυτού που αποκαλούν “επανάσταση του ανθρωπίνου κεφαλαίου”, μορφωμένοι οικονομολόγοι αποφάνθηκαν ότι θα έχεις καλύτερες απολαβές επενδύοντας στην εκπαίδευση σου παρά αγοράζοντας μετοχές μίας μεγάλης εταιρείας. Αυτό είναι ο καπιταλισμός προς την εργατική τάξη, με όλη του την εκδικητικότητα!

Πέρα από την απέχθεια που αυτή η “επενδυτική προσέγγιση” μπορεί να προκαλέσει-αν αποτελείς μια επιχείρηση τότε το ένα μέρος σου πρόκειται να είναι εργάτρια και το άλλο μέρος σου θα είναι το αφεντικό αυτής της εργάτριας- κάποιος μπορεί να αναρωτηθεί αν πηγαίνοντας στο πανεπιστήμιο μπορεί πραγματικά να πάρει περισσότερα χρήματα μακροπρόθεσμα. Στα 60s όλοι σε διαβεβαίωναν ότι σίγουρα θα συμβεί αυτό, αλλά στα προσβεβλημένα από την κρίση 70s όλα είναι στον αέρα. Οι αυθεντίες τώρα λένε ότι όλες οι προηγούμενες αναλύσεις είναι παρεξηγημένες, ότι δε μπορείς να περιμένεις τόσο “καλές απολαβές” από την επένδυση στον εαυτό σου. Όπως ήταν αναμενόμενο τώρα αποδεικνύεται ότι δεν είσαι πιο επικερδής από ότι μία επιχείρηση. Στην καλύτερη περίπτωση το μόνο που μπορούν να υποσχεθούν είναι μια πιθανή αύξηση σε αυτό που αποκαλούν “ψυχικό” κέρδος. Σύμφωνα με αυτό, αν λάβεις περισσότερη εκπαίδευση ίσως να πιάσεις μια “καλύτερη”, αν όχι υψηλότερα αμειβόμενη, δουλειά· αλλά ακόμα και αυτό δεν είναι εγγυημένο, ειδικά αφότου όλες οι “καλές”, “τακτοποιημένες” δουλειές γίνονται επισφαλείς, δυσκολότερες, και ακόμα και πιο επικίνδυνες, π.χ. η διδασκαλία. Φαίνεται πως η φοιτητική ιδιότητα είναι “ελαττωματικά σχεδιασμένη”.

Είναι προφανές σε κάθε μαθήτρια/φοιτήτρια ότι αυτή η επενδυτική προσπάθεια που επιχειρεί να φανερώσει τη σοφία του να δουλεύεις δωρεάν ή ακόμα και του να πληρώνεις για να δουλεύεις στο πανεπιστήμιο είναι μία ψευδαίσθηση. Οπότε γίνεται όλο και πιο δύσκολο να πείσεις κάποιον να δαπανήσει χρήματα για σπουδές βάσει του αφηγήματος που παρουσιάζει το άτομο ως μια επικερδή επιχείρηση. Έτσι τώρα οι ισχυρισμοί των οικονομολόγων και για τις δύο πλευρές καταρρέουν, αλλά εν μέσω αυτής της ήττας η φοιτητική εργασία βρίσκει ένα νέο και αναπάντεχο υποστηρικτή: την Αριστερά.

Ο “σοσιαλιστής” δάσκαλος και ο “επαναστάτης” φοιτητής έχουν γίνει οι πιο πιστοί υποστηρικτές του δημόσιου πανεπιστημίου και εναντιώνονται στις περικοπές του προϋπολογισμού και τα συναφή. Γιατί; Η ιστορία τους είναι κάπως έτσι: η εκπαίδευση οδηγεί στην ικανότητα να δημιουργείς περισσότερες και ευρύτερες συνδέσεις για την κοινωνική σου κατάσταση, με απλά λόγια, η εκπαίδευση σε κάνει πιο συνειδητοποιημένο. Από τη στιγμή που τα δημόσια πανεπιστήμια δημιουργούν τη δυνατότητα για την ύπαρξη μιας αρκετά μορφωμένης εργατικής τάξης, κάνουν εφικτό για την εργατική τάξη να αποκτήσει περισσότερη ταξική συνείδηση· επιπλέον, μια πιο συνειδητοποιημένη εργατική τάξη θα δώσει λιγότερη σημασία στις απλές “οικονομίστικες” απαιτήσεις για περισσότερα λεφτά και λιγότερη εργασία, και θα δώσει περισσότερη σημασία στο πολιτικό καθήκον να “οικοδομήσουν τον σοσιαλισμό”. Αυτή η λογική δίνει στην Αριστερά μια εξήγηση για την κρίση του πανεπιστημίου-το κεφάλαιο φοβάται την αρκετά συνειδητοποιημένη εργατική τάξη που το πανεπιστήμιο άρχισε να γεννά- και μια απαίτηση- περισσότερη φοιτητική εργασία και όχι λιγότερη! Άρα στο όνομα της πολιτικής συνείδησης και του σοσιαλισμού οι αριστεροί εντείνουν τη φοιτητική εργασία (η οποία είναι απλά απλήρωτη εργασία) και αποδοκιμάζουν τις φοιτητικές απαιτήσεις για λιγότερη εργασία ως καπιταλιστική οπισθοδρόμηση. Σε μια στιγμή που οι πιο συνηθισμένες ρητορικές υποστήριξης της δωρεάν εργασίας που γίνεται στο πανεπιστήμιο αποκαλύπτονται, η Αριστερά αρπάζει την ευκαιρία να ξυπνήσει την εργατική τάξη από τον “υλιστικό” της ύπνο και να την οδηγήσει στην ανώτερη της αποστολή: τη δημιουργία της σοσιαλιστικής κοινωνίας.

Αλλά η Αριστερά έρχεται σε αντιπαράθεση με αυτήν την παλιά ερώτηση που είχε τεθεί σε προηγούμενους καθοδηγητές της εργατικής τάξης: ποιος πρέπει να εκπαιδεύσει τους εκπαιδευτές; Αφού η Αριστερά δεν ξεκινά από το προφανές: η φοιτητική εργασία είναι απλήρωτη εργασία, όλες οι προσπάθειες της οδηγούν σε περαιτέρω απλήρωτη εργασία για το κεφάλαιο, για περισσότερη εκμετάλλευση. Όλες οι προσπάθειές της να αυξήσει την ταξική συνείδηση αγνοούν τον έλεγχο που έχει το κεφάλαιο στα εδάφη του, με αποτέλεσμα η αριστερά να καταλήγει να υποστηρίζει σταθερά τις προσπάθειες του κεφαλαίου να εντείνει την εργασία, εκλογικεύοντας και πειθαρχώντας την εργατική τάξη. Συνεπώς η “οικοδόμηση του σοσιαλισμού” γίνεται απλά ένας ακόμη μηχανισμός για περισσότερη απλήρωτη εργασία στην υπηρεσία του κεφαλαίου.

Επομένως η υπεράσπιση του απλήρωτου χαρακτήρα της φοιτητικής εργασίας από το κεφάλαιο και την Αριστερά πέφτει στο κενό.

Οι μαθητ(ρ)ες/φοιτητ(ρ)ες είναι απλήρωτες εργάτ(ρ)ες

Τα μαθητά/φοιτητά ανήκουν στην εργατική τάξη. Πιο συγκεκριμένα, ανήκουμε στο κομμάτι εκείνο της εργατικής τάξης, που είναι άμισθο (απλήρωτο). Η απουσία μισθού μας καταδικάζει σε συνθήκες φτώχειας, εξάρτησης και υπερεργασίας. Όμως το χειρότερο από όλα είναι, ότι με το να εργαζόμαστε αμισθί, στερούμαστε τη δύναμη που ο μισθός μας προσφέρει για την αντιμετώπιση του κεφαλαίου.

Χωρίς μισθό είμαστε καταδικασμένα σε ζωές όπου απλά υπάρχουμε. Είμαστε υποχρεωμένα να επιβιώνουμε σε συνθήκες που άλλα δεν θα ανέχονταν. Η στέγη που έχουμε τη δυνατότητα να ενοικιάσουμε είναι κατώτερης ποιότητας και υπερπληθείς. Η τροφή που τρώμε -που ΠΡΕΠΕΙ να τρώμε- αποτελεί φθηνή ιδρυματική τροφή από τις πιο φτηνιάρικες μάρκες. Η ένδυση και η διασκέδασή μας είναι τυποποιημένα και μουντά. Αποτελούμε ξεκάθαρη περίπτωση φτώχειας.

Από τη στιγμή που είμαστε κατά βάση άμισθοι αλλά παρόλα αυτά πρέπει να ζήσουμε, αναγκαζόμαστε να βρούμε τα χρήματα από κάπου αλλού, εξαρτώμενα από κάποιον που λαμβάνει μισθό. Για κάποια μαθητά/φοιτητά, τα μέσα διαβίωσης και τα δίδακτρα είναι στη καλύτερη περίπτωση, μερικώς καλυμμένα από κάποιον αγαπητό συγγενή. Ως απλήρωτα μαθητά/φοιτητά, ωστόσο, βρισκόμαστε σε πλήρη εξαρτητική σχέση με τους γονείς μας ή άλλους χορηγούς, γεγονός που μας καθιστά ανίσχυρα. Επιπλέον, εφόσον ολόκληρη η οικογένεια αναγκάζεται να κάνει θυσίες- οι γονείς βρίσκουν δεύτερη δουλειά και χύνουν ιδρώτα για να πληρώσουν την εκπαίδευσή μας, έτσι αποδυναμώνονται στον αγώνα ενάντια στην εργασία, ενώ παράλληλα εμείς εκβιαστικά αποδεχόμαστε την σχολική/φοιτητική εργασία. Ακόμα και αν κάνουμε όση δουλειά όσο τα μισθωτά, αναγκαζόμαστε να είμαστε εξαρτημένα από αυτά ,με εξαίρεση τα φοιτητά που όντως λαμβάνουν μισθό (ένοπλες δυνάμεις, στην “περίφημη” φυλακή της Lompoc της Καλιφόρνια, προγράμματα εκπαίδευσης σε ιδιωτικές εταιρείες , εκπαίδευση ανθρώπινου δυναμικού,) τα περισσότερα φοιτητά/μαθητά δεν λαμβάνουν κανένα μισθό για τη σχολική/φοιτητική εργασία που επιτελούν.

Όσα από εμάς δεν δέχονται τέτοιου είδους υποστήριξη, η έλλειψη μισθού οδηγεί στην ανάγκη για μία επιπλέον εξωσχολική εργασία. Και αφού η αγορά εργασίας είναι κορεσμένη από φοιτητά/μαθητά που αναζητούν εργασία, το κεφάλαιο επιβάλλει πενιχρούς χαμηλούς μισθούς και κερδοφορεί στις πλάτες μας. Ως αποτέλεσμα εργαζόμαστε ακόμα περισσότερες ώρες ή σε ακόμα περισσότερες δουλειές. Από τη στιγμή που η σχολική/φοιτητική εργασία είναι άμισθη, τα περισσότερα από εμάς αναγκαζόμαστε να εργαζόμαστε στις υποτιθέμενες καλοκαιρινές διακοπές. Ακόμα και στα ρεπό μας, δεν έχουμε τα χρήματα να τα απολαύσουμε. Αυτή η γελοιότητα γιγαντώνεται από τις απαιτήσεις για υψηλή παραγωγικότητα που μας επιβάλλονται διαρκώς ως μαθητά/φοιτητά (εξετάσεις, τεστ, εργασίες). Και παρεπιπτόντως προγραμματιζόμαστε έτσι ώστε να απαιτούμε από τα εαυτά μας, πιο υψηλές επιδόσεις παραγωγικότητας (προαιρετικές εργασίες για έξτρα βαθμό, μονοπώληση του διαβάσματος και της σκέψης μας για τη σχολή- και όχι για τα εαυτά μας, πρακτική, ιδιαίτερα κλπ). Από τη μία υποχρεωνόμαστε να δουλεύουμε για το τίποτα, και από την άλλη, σχεδόν για το τίποτα.

Φυσικά, μας λένε ότι όλα αυτά θα αποδώσουν στο μέλλον. Μας λένε ότι θα μα δοθεί αυτή η ουσιώδης, υψηλόμισθη δουλειά με γραμματέα. Η τζάμπα εργασία μας δεν θα είναι μάταιη. Όμως, όπως πολύ καλά γνωρίζουμε, πριν καν βγούμε χορεύοντας χαρωπά έξω από αυτό το εργοστάσιο, δεν υπάρχει τίποτα άλλο να περιμένει καμία παρά μία άκρως καταθλιπτική εργασία ως ξενοδοχειακός υπάλληλος στο τοπικό Holiday Inn, είτε, στη καλύτερη ως γραμματέας στους παλιούς γνώριμους εργασιακούς χώρους του πανεπιστημίου.

Στη πραγματικότητα, οι μόνες περιπτώσεις στις μέρες μας κατά τις οποίες τα φοιτητά, έχουν ξεκινήσει ήδη να πληρώνονται για τη φοιτητική τους εργασία, είναι οι εξής:

- Ενοπλες δυνάμεις- Η ROTC (Reserve Officers' Training Corps) πληρώνει 100 δολάρια το μήνα συν τα δίδακτρα της φοίτησης
- Μερικές εταιρείες πληρώνουν τα εργαζόμενα να παρακολουθούν νυχτερινό σχολείο ή να συνεχίζουν τις σπουδές τους σε ανώτερες βαθμίδες εκπαίδευσης.
- Στην Lompoc Jail μερικοί από τους κρατούμενους πληρώνονται για να κάνουν φοιτητική εργασία στο πανεπιστήμιο της Καλιφόρνια.
- Σε προγράμματα κοινωνικής πρόνοιας
- Οι διδακτορικοί
- Βετεράνοι της εποχής του Βιετνάμ

Μισθοί στα Φοιτητά/Μαθητά!

Εχουμε μπουχτίσει να δουλεύουμε τσάμπα!

Απαιτούμε πραγματικά χρήματα για την φοιτητική/σχολική εργασία που κάνουμε!

Πρέπει να αναγκάσουμε το κεφάλαιο που εκμεταλλεύεται την εργασία μας, να πληρώσει για αυτήν. Μόνο τότε θα πάψουμε να εξαρτόμαστε από επιδόματα, τους γονείς μας, από το να δουλεύουμε σε δεύτερες και τρίτες δουλείες ή δουλεύοντας κατά τη διάρκεια των καλοκαιρινών διακοπών για την διασφάλιση της ύπαρξής μας. Εχουμε ήδη δουλέψει το μισθό μας: τώρα ήρθε η ώρα να τον πληρωθούμε κιόλας. Μόνο με αυτό το τρόπο μπορούμε να ισχυροποιηθούμε στον αγώνα απέναντι στο κεφάλαιο.

Μπορούμε να κάνουμε πολλά με αυτά τα χρήματα. Πρώτον, θα δουλεύουμε λιγότερο αφού η “ανάγκη για εργασία” σε επιπλέον δουλειές εξαφανίζεται. Δεύτερον, θα απολαμβάνουμε αυτομάτως ένα υψηλότερο επίπεδο διαβίωσης από τη στιγμή που θα έχουμε περισσότερα να ξοδέψουμε στα ρεπό μας από τη φοιτητική-σχολική εργασία. Τρίτον, θα αυξήσουμε το μέσο μισθό μιας ολόκληρης περιοχής που επηρεάζεται από την παρουσίας μας, ως χαμηλόμισθοι εργάτες.

Με το να απέχουμε από τη σχολική εργασία, απαιτώντας μισθούς για τα μαθητά/φοιτητά, σκεφτόμαστε και ενεργούμε ενάντια στη δουλειά που κάνουμε. Επίσης μας τοποθετεί σε μία καλύτερη θέση για να πάρουμε τα φράγκα.

Τέρμα πια στην απλήρωτη φοιτητική/μαθητική εργασία!

The Wages
for Students
Students

Η παρούσα μπροσούρα αποτελεί μία ανάλυση και μετάφραση του κειμένου "Wages for students" των "The wages for students students" από την αντιεξουσιαστική συλλογικότητα ΑΚΟΝΙΤΟ. Τυπώθηκε τον Μάρτιο του 2021 σε 600 αντίτυπα και μοιράζεται σε στέκια, καταλήψεις και χέρι με χέρι, χωρίς αντίτιμο.

ΑΚΟΝΙΤΟ

aknomiki.wordpress.com
aknomiki@riseup.net